

chodu, jest žalobkyně výplatou částky 59.714 Kč 80 h s úrokem, ježto v ní — jak již řečeno — zahrnut doplatek na ceny legálního obchodu, úplně uspokojena, a právem byla žaloba ohledně další ještě uplatňované částky 59.323 Kč 20 h zamítnuta.

Čís. 4751.

Proti usnesení odvolacího soudu, jímž byl zamítnut návrh na navrácení k předešlému stavu pro zmeškání roku v odvolacím řízení, není opravného prostředku.

(Rozh. ze dne 3. března 1925, R I 43/25.)

Nejvyšší soud odmítl rekurs do usnesení odvolacího soudu, jímž byl zamítnut návrh na navrácení k předešlému stavu pro zmeškání roku v odvolacím řízení.

Důvody:

Napadené usnesení bylo odvolacím soudem vydáno za odvolacího řízení, neboť bylo jím rozhodnuto o přípustnosti navrácení k předešlému stavu pro zmeškání roku, nařízeného k výsledku stran před soudem odvolacím. Ježto tu nejde o žádný z případů, v §u 519 čís. 1—3 c. ř. s. výčetmo uvedených, ve kterých je rekurs proti takovým usnesením přípustným, bylo rekurs odmítnouti, což se podle §u 528 c. ř. s. mělo státi již v nižších stolicích.

Čís. 4752.

Podmínky povolení knihovního zápisu nájemního práva.

Nelze v pozemkové knize poznamenati, že nájemní činže jest předem zapravena.

(Rozh. ze dne 3. března 1925, R I 106/25.)

Žádosti nájemníků, by dle smlouvy nájemní ze dne 5. dubna 1924 povolen byl na domě čp. 144 záznam práva nájemního ve smyslu smlouvy s poznámkou, že nájemní činže 9.000 Kč na 3 léta jest zapravena, a by byla dále povolena 6měsíční lhůta, končící dnem 2. června 1925, ku spravení záznamu soud první stolice vyhověl, rekursní soud žádost zamítl. Důvody: K záznamu nájemního práva vyžaduje se dle §u 37 knih. zák., by nejen existence práva toho, nýbrž i svolení ku zápisu byly dostatečně osvědčeny. Předložená nájemní smlouva, opatřená neověřenými podpisy knihovních vlastníků, jakož i žadatelů však nevykazuje takového svolení vlastníků a následkem toho není tu zákonem žádaného podkladu pro povolení žádaného záznamu a poznámky předplacení nájemného.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Pokud míní stěžovatelé, že intabulační doložka jest obsažena v nájemní smlouvě mlčky, ale poznatelně, nelze toto mínění srovnati ani s doslovem předpisu Šu 37 knih. zák., ani s duchem tohoto zákona vůbec, zbudovaného ve všem všudy na listinné spolehlivosti a knihovní bezpečnosti. Vždyť § 35 knih. zák. i záznam dopouští pouze podle listin, vyhovujících všeobecným předpisům §§ 26 a 27 knih. zák., vždyť jeho předpisy jsou předpisy velíci, proto vyhovění předpisu Šu 37 knih. zák. nemůže býti nahražováno právně dohadem, pro který ostatně v tomto případě není ani v obsahu listiny kladného předpokladu skutkového. Pokud jde o poznámku, že manželé K-ovi, bývalí vlastníci, přijali činži napřed na 3 léta, je v první řadě tato právní skutečnost součástí nájemního práva, jehož záznam jest odpírán, tedy musí tato skutečnost sdíleti osud hlavního práva, o které se opírá, ale v druhé a poslední řadě vymyká se tato požadovaná poznámka typům ostatních v §§ 20 a 52 až 73 knih. zák. uvedených a jedině za přípustné považovatelných poznámek.

Čís. 4753.

Tím, že byla podána žádost o povolení práva chudých, neprodlužuje se lhůta k podání odvolání, aniž má významu mylné soudní poučení strany o lhůtě odvolací.

(Rozh. ze dne 3. března 1925, R I 136/25.)

Soudní výpověď ponechal procesní soud první stolice v platnosti. O d v o l a c í s o u d odmítl odvolání žalovaného jako opožděné. D ů v o d y: V tomto sporu jde o to, zda strana žalující byla oprávněna straně žalované pronajatý byt soudně vypovědět, proti kteréž výpovědi strana žalovaná podala námitky a soud první stolice napadeným rozsudkem rozhodl, že námitkám těm se nevyhovuje. Dle Šu 575 c. ř. s. nutno ve věcech výpovědních, o nichž zavedeno bylo řízení podle oddílu 3. části 6. c. ř. s. podati odvolání ve zkrácené lhůtě osmidenní, což se však nestalo, neboť napadený rozsudek byl straně žalované doručen dne 19. prosince 1924 a odvolání proti němu došlo teprve dne 1. ledna 1925 a dáno bylo na poštu 31. prosince 1924, tedy 11. den po doručení.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Odvolací soud vyložil v podstatě zcela správně, že v projednávaném případě platí odvolací lhůta osmidenní a že tudíž odvolání žalovaných, dané na poštu 31. prosince 1924, to jest až dvanáctý den od doručení rozsudku, jež se stalo 19. prosince 1924, jest opožděné. Marně se snaží zástupce žalovaných dolíčiti, že odvolání přes to je pokládati za podané včas, jednak protože se prý stalo liknavostí soudu první stolice při povolení práva a zástupce chudých, že rozsudek odvolacího soudu zá-